

örömHírLap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Megélt szeretet

TARTALOMJEGYZÉK:

Élj úgy!	1
Szeretethíd	2
Női csendesnap	4
Bizonyágtétel 1.	6
Bizonyágtétel 2.	7
Bizonyágtétel 3.	9
Bizonyágtétel 4.	12
Konfirmáció	14
5 Napos Klub	18
Gyerekszáj	21
Bizonyágtétel 5.	22
Imatémák	23
Hirdetések	24

„...ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” (Jn 13,34b)

Nemrég hallottam egy elgondolkodtató, életünket meghatározó mondatot. Igazából négy tételt tartalmaz és arról szól, hogy hogyan érdemes élni: **számítsak, kelljek, szeressek és szeressenek.**

Mindegyik gondolat fontos. Viszont ha a harmadik (szeressek) kikerül a felsorolásból, abból eltorzult, önmaga körül forgó, önző személyiség fog kialakulni.

Mindannyiunk szívében ott vannak mélyen ezek az elvárások, csak épp miközben erre vágyako-

zunk, elfelejtünk mi magunk TENNI annak érdekében, hogy megbecsült életünk legyen.

Hisz a megbecsülés pontosan ezeket vonja maga után. Ha megbecsült vagyok, akkor számít az életem. Ha megbecsült vagyok, akkor értékesnek tartanak, akkor kellek, kell mindaz, ami és aki vagyok. Ha szeretnek, az azért van, mert olyan életet élek, amiben tudok adni, akár önmagammat háttérbe szorítva, lemondva a másik javára, mindezt alázattal.

Hogyan lehet ezt megtanulni? Csak Jézus Krisztustól.

Ő az, aki a szeretetet a legmagasabb, leg-tisztább színvonalon élte elénk. „...ahogyan én szerettelek titeket...”

Mit jelent ez? Önmagáról lemondva, életét keresztfára adva, a mi méltó büntetésünket átvállalva adta magát, tiszta, irgalmas szeretetből... Azért, mert számíttunk Neki, kellünk Neki, szeret min-

ket. És meg akar tanítani minket is szeretni, hogy az életünk másoknak is számítsa. Ezért árasztotta ránk ajándékait a mögöttünk lévő félévben is oly gazdag módon:

Női csendesnapot szervezett nekünk a gyülekezetben, mert számított neki, hogy mi ne rabságban, hanem a Tőle nyert szabadságban éljünk.

Keresztkérdések tanfolyamra invitált sokakat, mert lelki látással akart megajándékozni, mert kellünk Neki.

Fontos számára, hogy lássuk Őt, aki földre jött értünk, hogy megmenthesse életünket a hiábavaló gondolkodásmódból és életvitelből, a kárhozattól.

Különleges módon foglalkozott fiatalokkal, gyermekekkel. Készítette őket konfirmációra, az élet bizonyágtételére. A nyári hittantáborban a tiszta, Neki odaszánt istentiszteletre, a bálványainktól való megválásra buzdított.

De adott gyülekezeti összefogást is a város felé a Szeretethíd program keretében, hogy kifejezzük hálánkat Felé, és szépítsük a lakóhelyün-

ket. És ami a legfontosabb, hogy minden vasárnap invitál az Ő házába, ahol szól az élő Igéje, mert számítunk, kellünk Neki, szeret minket, velünk együtt akar ünnepelni, és azt akarja, hogy mi is szeressük Őt és egymást, és példaképpé váljunk.

Nem úgy, ahogy a világ a maga birtokló, manipuláló, kihasználó szeretetével teszi, bár ezt nehezen lehet szeretetnek nevezni, hanem úgy, ahogyan Ő adott példát elélni.

„...ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”

Élj tehát úgy testvérem Jézus Krisztus által, hogy számíts, kellj, szeress és szeressenek!

Ezzel a lelkülettel olvasd el az újság hasábjain megjelenő munkálkodó SZERETET mozsanatait is!

*Sebestyén Julianna beo. lp.
(akinek fontos, hogy szerethessen...)*

158. Hagyjad az Úr Istenre te minden utadat (RÉ21)

Hagyjad az Úr Istenre te minden utadat,
Ha bánt szíved keserve, Ő néked nyugtot ad.

Ki az eget hordozza, oszlat felhőt, szelet,
Napját rád is felhossa, Atyád ő, áld, szeret.

Az Úrra bízzad dolgod: könnyebbül a teher;
Ezer baj közt is boldog, aki nem csügged el.
Minek a gond, a bánat? Mit gyötröd lelkedet?
Az Istent kérjed, várjad, s megnyered ügyedet.

A te irgalmasságod van rajtam, Istenem,
Te jól tudod, jól látod, hogy mi használ nekem.
Sorsomat úgy intézed, amint te akarod;
Bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod.

Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd;
Reánk is szent áldásod bőséggel öntözöd.
Művednek akadály, szünetje nincs soha;
Úgy téssz, amint kívánja gyermekeid java.

Szeretethíd

2023.05.19-20.

Miért is Szeretethíd? Mert református hitünk szerint Jézus Krisztus megváltó szeretetével hajolt le hozzánk, bűnbe esett emberekhez. Szeretetéből ad nekünk, hogy az Ő lelkületével tudjunk élni a mindennapjainkban, szeretetéből tudjunk továbbadni, és ahogyan Székely Pál tiszteletes úr fogalmazta: Isten szeretetének építhessünk hidat mindazzal, amit teszünk.

Az összefogás jegyében hirdette meg idén is a Magyar Református Szeretetszolgálat a Szeretethíd programot, mely már hagyománnyá vált. Ebbe csatlakozott be a Fót-Központi Református Egyházközség is, nekünk oly kedves gyülekezetünk.

A kezdeményezésnek van közeli és messzebbre mutató értéke is. Először a közeli hatásáról szeretnék beszélni. Elmondhatom, hogy örömteli megtapasztalásban lehetett nekem is részem, mert a felhívás, hogy tegyünk együtt a városunkért, a gyülekezetünkért, meghallgatásra talált sokunkban, és megmozdulásra, tenni akarásra is indított.

Még az előre meghirdetett, elvégzendő, nehéznak tűnő feladatok sem riasztottak el bennünket.

A kezdő áhítat után, igei megerősítéssel indulhatott is a nap. Minden korosztály képviseltette magát, ki-ki a választott területen belevetette magát a munkába. A városban, az egyik buszmegálló takarításában egy anyuka alsó tagozatos lányával együtt szorgoskodott a sok graffiti eltávolításán. Egy másik területen, a tűző nap és a süppedő létra dacára az útjelző táblák felszerelésénél is jó hangulatban dolgozott együtt asztalos, víz-gázszerelő és szerszámkészítő. A szemétszedő csapatok pedig nagy területet „mentesítettek” a hulladéktól, még egy szétszakadt eurót is találtak. Ki tudja, jövőre lehet, hogy még megtalálják a másik felét is.

A város utcáin való szorgoskodásunkat még a járókelők is dicsérték, jólesett ezt is megtapasztalni, mert sokan örülnek az épülésnek, szépülésnek.

A városunk békés, hétvégi forgalmából tekintve a templomudvarunkba szinte meghökkenítő volt látni a sok nyüzsgő embert. Mindenütt, még a tetőn is dolgoztak. Így az ereszsatornáink is tiszták lettek, egymásnak segítve, szépen haladt a munka.

Az iskola játszótérének rendbetételénél so-

kan dolgoztak együtt, igazi kemény munka volt az elburjánzott növényzet gyérítése, a kerítésháló foltozása és a kerítéslécek újrafestése. Fiataljaink is megtalálták a hozzájuk illő, erőt próbáló munkát, teljes lendülettel verték fel a törött betont, előkészítve a terepet a járda javítására. Egy másik csapat pedig fáradtságot nem ismerve szedett ki gyökerestül egy tiszafát.

Miközben kint lázasan folyt a munka, aközben láthatatlan módon, bent szorgos kezek készítették a lilahagymás zsíros kenyeret, szortírozták a finomabbnál finomabb süteményeket. Jó is volt megpihenni a közös ebéd idejére.

Az idei Szeretethíd is hozzájárult egymás megismeréséhez, elfogadásához, a testvéri szeretet megéléséhez. Mindnyájan közelebb kerültünk egymáshoz. Volt, akivel ugyan eddig is láttuk egymást a templomban, talán köszöntünk is egymásnak, de most már a találkozásainkkor, a közös munkavégzésre emlékezve, jó ismerősként mosolygunk egymásra.

Ezeknek a napoknak a konkrét munkálaton túlmutató értéke az az igazság, hogy Isten népe nem magányos, hanem országghatárok nélküli, keresztyén, Istent dicsőítő, győztes sereg, melynek mi is tagjai vagyunk.

Köszönöm mindenkinek, aki engedett a hívásnak és részt vett a közös akcióban, akár az előkészületekben, akár a háttérben imádkozva. Köszönöm a szervezést felvállaló Székely Pál tiszteletes úr fáradozását is. Legfőképpen azonban Istennek jár a köszönet és a hála, mert megajándékozott azzal a jó érzéssel, hogy Neki szolgálhattunk együtt, az Ő dicsőségére.

A másfél nap gyorsan eltelt, de visszük magunkkal a megélt szeretetet, ahogyan az Ige is mondja: *„Eljeteke szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként.” (Ef 5,2)*

Neuwirth Tibor főgondnok

Női csendesnap Szabadságra szabadítva

2019 óta ez volt az első év, amikor újra megrendezésre került gyülekezetünkben a női csendesnap, rendhagyó módon férfi vendég-előadóval. Ahogy az a Covid járvány előtt is szokás volt, a húsvétot követő első vasárnap

lett kijelölve az esemény megtartására, ez idén április 16-ra esett. Nagy kíváncsisággal vártam ezt a napot, mivel számomra ez volt az első ilyen jellegű alkalom, amelyen részt vettem. Sok beszámolót hallottam már csendesnapokról, csendeshetekről, arról, hogy milyen lelki megújulással, feltöltődéssel szoktak gazdagodni a résztvevők, de azt nem igazán tudtam elképzelni, milyen hatással lehet majd rám, hiszen akkor még alig 2 hónapja voltam az Úr gyermeke. Mit adhat a Krisztus útján épp csak elindult lélek számára egy ilyen egész napos világ zajától elvonulás, Úrra figyelés?

A járvány idején megtapasztalt bezártság, korlátok közé szorított élet nyomán munkálta ki az Úr a nap témáját, mely a „Krisztusban nyert szabadság, szabadítás” volt.

Négy teljesen különbözően felépített részre tagolódott a nap, az üzenet számomra mégis egy Igében ért össze, az elhangzottak minden részegységéből megtámogatva.

Sebestyén Julianna tiszteletes asszony a János 8,32 igehely alapján a szabadságot az igazsággal párhuzamba állítva vezette fel, amit Isten a szívére helyezett: *„megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”* A szabadság feltétele tehát az igazság ismerete. Bár az igehirdetés elsősorban arra a kérdésre kereste a választ, hogy mi is az igazság, hogyan ismerhetjük meg, és hogy életünk különböző státuszaiban hogyan szeretné velünk Jézus megismertetni az igazságot saját magunkról, hozzám mégis a záró Ige szólt igazán: *„Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.” (Péld 18,10)*

Isten azt szeretné, hogy az Ő perspektívájából, mintegy felülről tekintve önmagunkra ne csak az életünk egy-egy szeletét láthassuk, hanem a teljes egészet.

A kezdő igehirdetés után Boros Lajos személyében egy rendkívüli bizonyágtételt hallgathattunk meg. Boros Lajos harminc börtönben töltött év után már nyolc éve járja az országot, hogy bizonyágot tegyen arról a

hihetetlen munkáról, amelyet az Úr elvégzett benne a büntetése letöltése közben. Párhuzamba állította a bűn világát Isten országával, miszerint minden kicsiben kezdődik. Meghatott, ahogy elmesélte, hogyan szólította meg őt az Úr egy rabtársán keresztül. Mindig Isten keresi meg először az embert, és egyedül Ő tud olyan változást elérni az ember életében, amire senki más nem képes. Lajost idézve: **„Életem nyomorúsága fölél emelt Isten.”** Ahogy a fent említett Ige is sugallja, Isten fölemel, ha elfogadjuk kinyújtott karját. **Nem a körülményeinket változtatja meg, hanem minket magunkat formál át a kereszti üzenetének ereje által. Ehhez azonban személyes kapcsolatra van szükség az Úrral.**

A kiscsoportos beszélgetésekben megoszthattuk egymással a saját életünkben megtapasztalt kisebb-nagyobb szabadításokat. Felüdítő, ugyanakkor elgondolkodtató volt számomra hallgatni az idősebb, tapasztaltabb gyülekezeti tagok beszámolóit a Krisztusban kapott szabadításairól, a tanácsaikat a hitben még gyerekcipőben járók felé, valamint látni azt, hogy milyen erőket képes megmoz-

gatni a Szentlélek a szenvedések közepette, ha valaki Jézusba kapaszkodva halad a keskeny úton előre. Több évtizedes hitben járás beszámolóit erősítették meg bennem a számomra délelőtt oly erős üzenetté vált Igét: *„Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.”* Csak Istennél találhatunk teljes békességre, ha elfogadjuk Krisztus áldozatát és engedelmeskedünk Isten akaratának. Ennek kapcsán többen is kiemelték az Ige napi szintű olvasásának és a saját magunkra szóló igazság Isten szavában való kutatásának fontosságát, a gyülekezet összetartásának jelentőségét, hogy milyen nagy segítség a hitünk fejlődésében a támogató közösség, és hogy a próbákban való küzdelemben mennyire elengedhetetlen az Atyával való élő, személyes kapcsolat és az imádságos háttér.

Mindezeket csak megerősítette bennem Katona Zsuzsanna lelkipásztor asszony záróáhítata. Zsuzsa néni ezúttal is erős üzenettel készült, arra helyezve a hangsúlyt, hogy nincsenek megoldhatatlan helyzetek, reménytelen életek, de nem lehet kétfelé sántikálni. Isten teljes odaadást, lázongás

nélküli engedelmisséget vár el tőlünk. Ehhez a saját erőnk nem elég, csak az Úr erejével tudunk felállni és továbbmenni. **„Tekintsünk fel hát a győztes Jézusra!”** Ismét fölfelé, ne csak horizontálisan tekintsünk az életünkre, hanem vertikálisan, az Úrhoz emelve fejünket és szívünket, az Ő szemszögéből vizsgálva magunkat. Ez az, ami el tudja hozni a teljes szabadulást!

Rendkívül hálás vagyok az Úrnak, amiért elkészítette ezt az alkalmat, és lehetővé tette számomra, hogy részt vegyek rajta. A nap végén azt éreztem, hogy bár fizikailag, értelmileg borzasztóan elfáradtam, legbelül mégis óriási energiák szabadultak fel bennem. Az elhangzott igehirdetések és Boros Lajos bizonyágtétele is visszahallgatható és visszanevezhető gyülekezetünk honlapján, valamint YouTube csatornáján. Szeretettel ajánlom mindenkinek, akár újra is. ☺

Papp-Nagy Renáta

Keresztkérdések

Új élet

Romániában születtem. Gyerekkoromban kommunista nevelésben részesültem, bár megkereszteltek. Sem az óvodában, sem az iskolában és a családban sem kaptam információt sem Istenről, sem Jézus tanításáról. Egyszer találtam egy Bibliát a padláson, de hiányoztak belőle a lapok. Azt mondták, hogy a Jézuska hozza a karácsonyi ajándékokat. Elhittem. Aztán rájöttem, hogy ez nem igaz, de továbbra is azt gondoltam, hogy Jézus egy olyan személy lehet, mint a Mikulás. Nem gondoltam a halálra, mert gondtalan voltam. Gyerekként megismertem a halált, 7 éves koromban meghalt a legjobb barátom, később a dédnagymamám. Akkor ráébredtem, hogy milyen védtelen vagyok. Nem beszéltem erről senkinek, túltettem magam a halálfélelmen mondván, hogy nem lehet félelemben élni.

Aztán eltelt 10 év, kamasz lettem, soha nem jártam templomba. Nagymamám akaratából jelentkeztem konfirmációra, de mivel nem tudtam minden felkészítő alkalmon ott lenni, a vizsgán sem vehettem részt. Néhány évre rá, a gimnáziumban megismertem a feleségemet. Érettségi után Magyarországra költöztünk, és 1990-ben összeházasodtunk. Jézusról még akkor sem tudtam semmit. Istent mindenható hatalomként láttam, de nem imádkoztam hozzá, csak akkor, ha nagy bajban voltam, például egyetemi vizsga napján. Összeházasodtunk, de nem volt templomi esküvő, mert nem akartuk. Isten így is segített rajtunk, hogy ritkán fordultunk hozzá. A gyermekek születése után a feleségem közelebb került Istenhez, Jézushoz, a főt gyülekezethez. Élő hite lett, templomba járt vasárnaponként. Én nem mentem vele, mert távol éreztem magam a vallástól, Istentől. Szomorúnak láttam, hogy egyedül kell járnia, ezért évekkal később én is csatlakoztam hozzá. Beszélgettünk a hitről, de nem értettem meg a lényegét. Jártam templomba, de nem hittem a feltámadásban sem, és Jézust sem láttam Megváltónak. Egy erkölcsi tanítómesternek láttam, aki jót akart, büntetlenül élt, próbálta az embereket a jóra biztatni. Tanulmányaim, tudományos látásmódom nem engedték, hogy higgyek a megmagyarázhatatlan dolgokban. Mégis az idők folyamán sok minden kibontakozott előttem. Akadály volt az is Jézus megismerésében, hogy saját magamban bíztam. Nem Isten volt az első helyen az életemben, hanem a magam erejében bíztam.

2022 őszén a feleségem kért, hogy menjünk el együtt a gyülekezeti csendeshétre. Engedtem kérésének, és ott kezdett kibontakozni számomra Jézus valódi lénye. Azért született meg Jézus, hogy az élete árán a bűnben élő embernek megváltása legyen. Vágytam Hozzá tartozni és a gyülekezete részévé válni. Rájöttem, hogy a bűneim, bálványaim választatnak el Istentől, de még nem tudtam, hogyan jussak el hozzá.

Következett az adventi bűnbánati felkészülés. Ez volt az első olyan karácsonyi időszakom, amikor a bűnök szemszögéből láttam a világot és magamat. Megláttam azt, hogy Isten és Jézus nélkül milyen üres az életem. Isten kertjében nem akartam vad szőlővessző maradni, hanem jó gyümölcsöt termővé szerettem volna válni. Jézus mondja: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énben nem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*” (Jn 15,5) Jézust akartam az első helyre tenni az életemben. 2022. december 22-én az esti alkalom után erről beszélgettünk a feleségemmel, és ennek kapcsán jöttem rá, hogy Isten Jézuson keresztül mindvégig keresett, hogy megtérjek Hozzá, de én azt az utolsó lépést még nem tettem meg Felé, amellyel én is kifejeztem volna ezt az akaratomat.

Isten előtt leborulva feleségemmel megvallottam bűneimet, Jézust behívtam a szívembe mint Megváltót, aki megszabadított, kiváltott a bűn rabságából. Megtagadtam a

Sátánnal minden közösséget. Kértem Istent, hogy Ő vezessen és Ő legyen életem ura. Hálás vagyok neki a kegyelméért.

Azóta gyakorlom az igeolvasást, az imádsággal lelki kapcsolatba lépek Istennel. A Keresztkérdések során a kiscsoportos beszélgetéseken közösen beszélgettünk a hitünkről, közösen gondolkodva egymás hitét építhetjük.

Isten kimunkálta bennem azt, hogy teljes szívből elköteleződjek Jézus Krisztus mellett. A konfirmációval ezt fejezem ki.

Tasi Zsolt

A legjobb helyen

Istenem, Te vagy a világ Ura! Olyan bámulatos az, ahogyan odafigyelsz a legapróbb problémáinkra is. Te azt szeretnéd, hogy örüljünk ennek az életnek, amit itt a földön ajándékoztál nekünk, és annak is, ami odaát vár ránk. Adj hát megfelelően nyitott érzékszerveket, hogy érezhessünk Téged minden idegsejtünkkel. Ámen.

7 éve költöztünk Fótra. 5 éve járunk ebbe a gyülekezetbe. Tulajdonképpen azóta, amikor a kisfiunk még újszülött volt. Furcsa dolgok történtek a házban, ahol laktunk. Amikor a fiamat megettettem, letettem a mi ágyunkra, én odamentem a számítógép asztalhoz, és a tőlünk távoli asztalon volt a kis csörgője, amit valaki a falhoz dobott. Rajtunk kívül senki nem volt a házban. Árnyakat láttunk, vállunkat kopogtatták, sokat veszekedtünk. Ezek a dolgok arra indították a férjemet, hogy keressünk fel egy templomot. Én katolikusként vagyok megkeresztelve, így első utunk a katolikus templom volt. Itt azonban nem találtunk nyitott ajtót. Vajon akkor most mi lesz? Van másik templom? Oda bemeheztünk úgy, hogy én katolikus vagyok? Elkezdtünk gyülekezetet keresni az interneten. Végül ezt a templomot láttuk meg. Ez egy vasárnap délután volt, a templom itt is zárva volt, de a kutyus jelzett és tiszteletes úr kijött hozzánk. Félve mondtuk, hogy mi történik a házban, ahol lakunk. Ezek a démoni dolgok félelmet keltettek bennünk. Elkezdtem a baba-mama körre járni, és egyre jobban vágyott a szívem, hogy Jézusról halljak, hogy megismerjem Őt.

Én családban nevelkedtem, de apukám részéről nem várt gyermek voltam, így amikor még az is kiderült, hogy lány vagyok, akkor ő kiborult, és elkezdte anyukám hasát ütni. Ennek eredménye korai szülés lett, és kisebb egészségügyi probléma is követte. Hála Istennek, a fejlődésem során minden a helyére került és egészséges lettem. Sajnos a nagypapámat még általános iskolás koromban elveszítettem, ez nagyon megviselt. A nagymamát akkor, amikor középiskolás voltam. Hosszú éveken át nem tudtam feldolgozni a történeteket. Úgy éreztem, egyedül vagyok. Anyuval a VII. kerületbe költöztünk, ekkor még ovis voltam. Később, amikor már iskolába jártam, akkor elkezdtem a csuklómát éles késekkel vagdosni.

Férjem 4 évesen intézetbe került a testvéreivel együtt. Felnőtt korában külföldön próbál-

ta az életét alakítani. Időnként hazajött, hogy pár barátjával találkozhasson, így találkozunk mi is egy közös ismerős által, de itt még nem próbáltunk egymáshoz közeledni. A következő évben ő egy konkrét tervvel jött haza. Elhatározta, hogy véget vet az életének. De Jézus közelépett és megismertük egymást. Mindketten belekerültünk az okkultizmusba és egyéb nem Istentől származó dolgokba, mint például tenyérjósítás, horoszkóp, jóga, kínai füstölővel elűzni a szellemeket és még sorolhatnám. Egyre jobban éreztük magunkat egymás társaságában. 2 éve voltunk együtt, amikor kiderült, hogy gyermekünk lesz. Később fiunkat a Száz Juhocskai Óvodába írtattuk be. Én többször jártam tiszteletes asszonyhoz lelkipozícióra, így hamarabb tértem meg. Bekapcsolódtam a Hálaénekkarba is.

Sajnos a rossz légkör a kapcsolatunkra is ráment. Durvultak a dolgok. Sokat imádkoztam a férjemért, magamért, a gyermekünkért. Olyan is volt, hogy feladom, mert nem érdemlem meg a családot. Különköltöztünk egymástól. Jézus azonban nem hagyta, és segítséget küldött nekünk. A Tanúim lesztek csoport és tiszteletes asszony, akik megkeresték a férjemet, hogy beszélgessenek vele is. Párterápiát javasoltak, így elkezdtünk járni. Férjem egy ideje kicsit távolságtartó lett Isten kérdésében, ezért talán neki úgy tűnt, hogy ő továbbra sem fontos senkinek. Pedig ez sose volt így. Amíg mi a terápián voltunk, addig a fiunkra kedves testvérek vigyáztak. Ezúton is nagyon hálásak vagyunk nektek, hogy időt szántatok a gyermekünk felügyeletére.

A rendszeres beszélgetés és találkozás eredményeként férjem is befogadta szívébe az Urat. Ő is megtért. 2022 júliusában apa-fia kereszttelőre készültünk. Majd augusztus 27-én az esküvőnket tarthattuk meg.

Mindig is arról álmodoztam, hogy nagypapám fog bekísérni a férjem elé. Ez sajnos nem adatott meg. De Jézus mellénk állított olyan házaspárt, akiket nagyon megszeret-

tünk és a fiunk is nagyon szereti őket. Ezért vettem a bátorságot, és megkérdeztem Miki papát, hogy vállalná-e, hogy a leendő férjem elé kísér. Igent mondott.

Jézusnak köszönhetjük, hogy megtartott bennünket, mert terve volt és van velünk. Épp takarítói állásom volt, amikor lehetőséget kaptam egy irodai állásra, és ezzel együtt a költözésre is. Egy családnak köszönhetően elköltözhettünk Sikátorpusztáról normális, rendezett körülmények közé. Azóta Jézussal járunk, Igét olvasunk, részt veszünk a gyülekezeti alkalmakon. Hálasak vagyunk, hogy Isten megváltotta az életünket és folyamatosan munkálkodik bennünk.

Atyám! Kérlek, bocsásd meg, amikor engedetlenek és értetlenek vagyunk. Arra kérlek, hogy áradjon ránk a Te kegyelmed, örvendeztesd meg a szívünket kora reggeltől a nap végéig. Legyenek láthatóak a tetteid rajtam és mindenkin! Köszönöm, hogy tanítasz és vezetsz. Sokszor nem értelek, vagy nem értek egyet a megoldásaiddal, de elhiszem, hogy Te vagy az, aki a legjobban szeretsz, és aki mindent jobban tud, hogy mire van szükségünk. Rád bízom a holnapomat, mert Nálad van a legjobb helyen. Ámen.

Budavári Adrienn

Döntés

A Keresztkérdéseken sok-sok megragadó dologból, amit ott kaptam, a döntésről, annak helyes meghozataláról és fontosságáról osztom meg a gondolataimat ma itt a gyülekezettel, remélve, hogy nyitott fülekre és szívekre találnak.

Minden felismerés, amire az elmúlt időben jutottam, azt kiskoromtól hitben járva és Jézus Krisztust már a szívembe fogadva munkálta ki bennem az Úr. – Innen is látom, hogy a változás, a tisztulás folyamatos, talán véget nem érő dolog.

Az ember élete során folyamatosan döntéshelyzetekbe kerül. A döntéseket vagy ő ma-

ga hozza meg, vagy elszalasztja a lehetőséget, esetleg helyette valaki más fogja meghozni a döntést.

Így voltam ezzel én is kiskoromtól kezdve – helyettem sokáig édesanyám hozta meg a döntéseket – minden apró részletig meg volt mondva, mit és hogyan tegyünk, hogy a család tartását, megítélését megtartva az életemhez kitűzött célok, sikerek felé biztos úton haladjak. Csak választási lehetőségeim maradtak ezen korlátokon belül. Így a helyes, magamat kifejező vagy érvényesítő, felelősségteljes döntések meghozásához nem szereztem megnyugtatóan elegendő tapasztalatot. Hogy miért alakult ez így? Talán azért, mert neki könnyebb volt így egyedülálló szülőként a három gyermekkel, hogy minden rendben menjen, vagy úgy érezte, hogy ezáltal segítségemre van, könnyít a terheimen, hogy csak csinálnom kell a dolgaimat, és adott mederben folydogálni, vagy valami teljesen más okból – ezt nem tudom már tőle megkérdezni, mert 18 éves koromban nélküle maradtunk. Én ekkor kerültem el főiskolára a szülői lakásból és egyben a szülővárosból – a kötöttségekből a nagybetűs életbe, a végtelen szabadságba kerültem. Utólag látom, hogy akkor voltam csak igazán nagy döntéshelyzetben – megtartsam az eddigi szűk, szigorú korlátokat, meghagyjam az ő döntéseit, vagy kezdjek el saját döntéseket hozni, kidolgozni ennek minden csínját-bínját? Hogy ne érezzem az anyai veszteséget, és kicsit közelebb érezzem magamhoz, első és sokáig érvényben maradó döntésem az lett, hogy megtartom az ő döntéseit, viszem tovább az elveket, csak kicsit lazítok a szabályokon. Ugye érezhető, ez így már nem az igazi? De kényelmesnek tűnt, mindamelllett, hogy a nyomás, a kényszer vélt súlya egyre erősödött bennem, szorított.

Egy-egy helyzetben, mikor új, ismeretlen élethelyzetben voltam, és nem volt rá bevett elvárási szabályom, magamnak kellett döntenem, de a döntéshozáshoz társuló félelem (jól döntök? mi lesz belőle?) a nyomasztó

érzés, hogy „*kell*” (ahogy életemben mindent „*kell*” csinálnom) és a szűk, sokszor szinte összetörő korlátok érzését megszokva olyan döntéseket hoztam, amelyek ezeket az érzéseket hagyták, adták meg továbbra is nekem, amiket megszoktam, és az egykori képzelt elvárásoknak megfelelek.

Aztán volt jó pár olyan helyzet, mikor döntéseimben mások érdekeit helyeztem a magaméi elé – gondolva, hogy a nyomás amiatt van, hogy magam javára döntök, és nem vagyok elég önzetlen –, sokáig ebben estem át a ló túloldalára, vagy nem hoztam meg a döntést – más aztán döntött – és sokszor nem az én érdekeimet szem előtt tartva.

Így „*nem hoztam döntést*” a Keresztkérdésekre való jelentkezésnél sem, aminél szintén más hozott döntést helyettem a ceruzás, kérdőjeles jelentkezést tollal véglegesre átirva – hála az Úrnak, Ő vezette a tollat fogó Sebestyén Julianna tiszteletes asszony kezét, és az én javamra döntött. De ha már felírtak, el kellett jönnöm – ugye ez azért magától értetődő.

Vasárnaponként tisztult a kép, és a szívemben még zárt és megkeményedett részek lazultak, nyiladoztak. Ma már látom, hogy milyen nagy szükségem volt erre a felépített folyamatra az életemben. A vége felé közeledtünk a sorozatnak, mikor a téma a „*döntés*” volt. Nagyon feszített, újra kényszer, nyomást, félelmet éreztem, és „*kell*” szagú, fájdalmas emlékeket feltépő érzés kezdett uralkodni rajtam, pedig csak egy kérdés hangzott el: „*Te hogy döntesz?*”

Lazítva a helyzeten beugrott a megoldás: halasszuk el, majd jön az belülről... majd mikor már élesen körülhatárolttá fogalmazódik meg bennem, majd...majd...

De ekkora már egyre többször a „*döntés*” helyzetével találkozom, a fókusz nem a döntés tárgyára irányult, hanem magára a döntés tényére. Mit jelent dönteni? Miért kell dönteni? Mit eredményez egy döntés? Mire jó ez? Anyakönyvvezetőként is tapasztalom, hogy az emberek velem szemben ülve nagy dönté-

sek előtt állnak, és látom, hogy sokan nem hoznak valós döntést, csak választanak, a másikra hagyják: *legyen, ahogy te szeretnéd*, vagy döntésük mögött nem állnak ott: *igen-igen, így jó lesz, persze...* Külső szemlélőként, majd a bennem kialakult érzések, gondolatok, meglátások után megértettem az egészet, összeállt a kép.

A döntés egy vezérfonál, amit a célra rögzítünk, másik vége pedig a kezünkben van. Mivel döntöttünk, nem engedjük el, vezet minket, ha el is fordulunk a céltől, de a haladási irányt általa megtartjuk, nem térünk le az ösvényről tartósan, végérvényesen, hozzon az az út bármit is, mi döntöttünk, haladunk szépen döntésünk tárgya felé.

Van még egy fontos dolog, amire figyelmes lettem. A döntés pillanatában lévő érzést viszont érezni fogjuk végig! Ha a döntést kényszerből, nyomás alatt, menekülésből, haszonvágyból hozzuk meg, netán csak elfordulva, félvállról, akkor az Úr tanításunkra használva az utat megmutatja nekünk, hogy a döntés igenis teljes embert kíván, hogy a hasznót értékeljük, veszteségekkel fogja érzékeltetni, hogy a félelmünket legyőzhessük, bátorságpróbákon fog átvezetni, hogy könnyedséget akarjunk, nyomást fog ránk helyezni, ami alól ki akarunk majd jönni.

Tehát mindent megad ahhoz, hogy a helytelenül meghozott döntésekből kinőjünk, és megtapasztaljuk a terhek nélküli, könnyed, szeretetből hozott döntés élményét. És az ilyen döntések útját felemelő érzéssel, hálával telt szívvel fogjuk járni. És ez a lényege! Ehhez nagy bátorság, tiszta szív, bizalom és szeretet kell. Ezt, az ilyen döntéshozást munkálta ki bennem az elmúlt 11 hét alatt az Úr! Menyei Édesapánk döntött. Mindent megad számunka ehhez a boldogsághoz... mindent! És mindezt csupán EGY döntése által biztosítja – az egyetlen Fiát elküldte közénk, hozzánk, értünk!

És ezekben a hetekben megértettem – ott mélyen a szívemben is átélve – megvilágosodtak a szavak jelentései, értelme. Már sok-

szor megértettem ezeket a szavakat, de most igazi értelmet nyertek:

- **Jézust, az egyetlen:** akiből nincs másik, Isten mégis **odaadta nekünk**, milyen nagy így az értéke!

- **a helyre, ahol élünk:** Jézust elküldte az emberek, a bűnösök közé a földre;

- **értünk:** a támogatásunkra, a szabadulásunkért, értünk, akik elfordultunk Istentől... mégis szeretettel nyújt segítséget nekünk;

- **a szívünk megnyitására**, szeretettel betöltésére – ha befogadjuk, elfogadjuk Jézust a szívünk trónjára – de tudni kell, hogy szeretet nélkül e földi élet olyan kemény, mint nélküle a szívünk;

- **kapocsnak az Isten és ember közé:** Jézus olyan szakadékot ível át, amelyre önmagunk, saját erőnkől nem vagyunk képesek;

- **és Megváltónak** – a bűneinket átvenni, minket pedig tehermentesíteni, így örök életet biztosít számunkra, ha úgy döntünk.

Így, ha az Úr Jézust szívünkbe fogadjuk, terheinket, félelmeinket átadjuk neki, enged-

jük, hogy döntéseinkben Ő lehessen a vezérfonal megtestesítője úgy, hogy közben megadhassa a bátorítást, megértést, gyógyítást, társat – mikor mire van szükségünk az úton maradáshoz –, akkor tiszta, teljes szívvel, könnyeden, szeretetből meghozott döntések által boldog szívvel élünk majd, és sikerre jutunk.

Ezeket megértve, megtapasztalva:

- már nem akarom kihagyni a nekem szánt döntési lehetőséget, mert azon keresztül újabb tapasztalásokhoz juthatok mindezen javakról, melyek aztán megtartanak engem hitemben is,

- a döntéseim már nem külső nyomásra születnek, hanem belső elhatározásból,

- és olyannyira vagyok fontos magamnak, amennyire az Úrnak fontos vagyok, hisz mindannyiszor megkérdezi: „*Mit kívánsz, mit tegyek veled?*” (Mk 10,51); „*Mit szeretnétek, mit tegyek meg nektek?*” (Mk 10,36)

Mert neki fontos, hogy eldöntsük, mi mit is szeretnénk, és megengedi, hogy mi magunk

döntsünk, ajándék minden egyes ilyes lehetőség! Nem gyakorol nyomást ránk, csak ha megengedjük neki – a szívünket betölti szeretettel, és hozzásegít ahhoz, hogy számunkra és az Úr számára is kedves úton járjunk, járassunk „tehermentesen”.

Több éve itt van a szívemben, és változom Általa, munkálkodik bennem, és mostanra sikerült elérnie, hogy megértsem mindezt, és nagy kegyelemnek érzem, hogy változhatok, tisztulhatok Általa. Azt is megértettem, hogy felelősségem is van, de ilyen döntések után nem teher, hanem szintén egy áldott lehetőség.

És mindezeket a szívemre helyezve élek a lehetőséggel, hogy ezt megosszam másokkal, döntöttem, hogy megteszem, és felelősséget vállalok azért, amit rám bízott – segítsek oda másokat is a befogadáshoz, megértéshez, hogy nem „kell” dönteni, hanem élhetünk a lehetőséggel, ami értünk van.

Kérdezi az Úr: „Mit szeretnétek, mit tegyek meg nektek?” Drága Jézus, azt kérem, hogy meghallják szavaid, és megértésre leljenek a szívekben – remélve, hogy ebben most én is segítségre lehettem az Általad vezetett döntésem által, így köszönöm neked a boldog életet. Ámen

Kósa-Richter Kinga

Kegyelem

Áldás, Békesség!

Zsendej Diána vagyok. Mogyoródon élünk férjemmel és két gyermekünkkel. Kárpátaljáról költöztünk Magyarországra 7 éve.

Gyermekkorom óta van ismeretem Istenről, Jézusról. Az Úr elvezetett ifi táborokba, alkalmakra, ahol egyrészt jól is éreztem magam, másrészt egyre több ismeretet kaptam a Bibliáról és formálódott az én hitem.

Pár éve egy kedves hívó barátunkkal lehetőségünk volt mélyebben beszélgetni hitről, Jézus kereszthaláláról. Akkor úgy éreztem Jézus kopogtat a szívemen. Emlékszem,

ahogy lerajzolta nekünk, hogy a bűneset óta milyen távol vagyunk az Atyától. A bűn által megszakadt a kapcsolat.

A lap alján voltunk mi emberek, a lap tetején pedig Isten az Ő mennyei dicsőségében. És mi sehogy sem tudunk felérni Hozzá. Akármilyen példás életet élünk, akárhogy próbálunk saját erőnkéből megfelelni, nem vagyunk tiszták, büntelének. De Isten szeretete hatalmas felénk. Ezért volt szükség arra, hogy Jézust elküldje a Földre, más esélyünk nem volt.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy engesztelt Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Emlékszem, hogy a lap közepére volt rajzolva a kereszts. Jézus kereszthalála kellett ahhoz, hogy nekünk újra kapcsolatunk legyen az Atyával. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” (Jn 14,6)*

Én akkor megértettem ezt értelmekkel, de csak részben a szívemmel. Kértem Jézust, hogy költözzön be a szívembe, de sajnos nem tudtam teljesen kiűriteni a szívemet. Boldog voltam, de megtartottam magamnak, elmaradt a követés és az engedelmisség.

Telt-múlt az idő és a hitem is megfakult. Már keresztyénnek se szerettem magam mondani, mert hiányzott Krisztus az életemből. Amikor nem úgy mentek életem dolgai, ahogy én szerettem volna, elkezdtem Istent is hibáztatni. Így egyre erősödtek a kétségeim, és hamis istenképem is volt. Nem volt bizalmam Isten felé. Nem bíztam benne, hogy Őneki gondja van rám és szereteteimre is. Azonban saját magamban, jóságomban dagonyáztam rendesen. De az Úr kijelenti Igéjében, hogy Ő nem úgy gondolkodik, mint mi, és ha nem szállunk le életünk trónjáról, és nem hagyjuk, hogy Jézus üljön arra a helyre, akkor nem is tud szólni hozzánk Szentlelke által.

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én

utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8-9)

Ebben az állapotban voltam, amikor egy igehirdetést hallgattam, ahol a kényelmes keresztyén életről volt tanítás. Magamra ismertem. Eljárok istentiszteletre, feltöltődöm az alkalmakon, de hogy elköteleződjek Jézus mellett, amikor annyiszor megszólít és hív, az már változásokkal kell, hogy járjon. Hiszen nincs velem nagy baj, ha megerőltetem a természetem, akkor tudok kegyesen élni. De rájöttem, hogy ez erőltetett. Nagyon megszorodtam, amikor megláttam magam valójában. Jézus meghalt értem, ott-hagyta a mennyei dicsőséget, hogy kifizesse a Golgotával a bűneimet. Én meg továbbra is ott ülök azon a trónon, ami Őt illeti. Ha most visszajönne Jézus, nem találna semmi gyümölcsöt az életemen. Én ezt így tovább nem akarom. Fájt, hogy annyiszor nemet mondtam Neki és megszorítottam. Szükségem van Rá.

Ekkor jött a Keresztkérdések sorozat hirdetése. Ki volt Jézus? Miért jött? Úgy éreztem, Jézus újból kinyújtja kezét felém. Ő tudja az én kérdéseimet, és ismeri szívem keménységét.

Közben újból voltak kétségeim, hogy nem hiszem, hogy ennyi alkalmon részt tudok venni. Kicsi gyerekeink vannak, gondoltam, hogy a betegségek miatt biztosan csak a felén sikerül majd ott lennem. De kicsi is a hitem. Az Úr kirendelte, hogy nemcsak én, hanem a férjem is részt tudjon venni az alkalmakon.

Amikor a „Kegyelem” témához értünk, én mindennél jobban vágytam rá, hogy befojadjam Jézust a szívembe. A szívemben is megértettem a keresztrajzát, amit még barátom rajzolt fel. Nem érdemlem meg, de kegyelemből nekem is lehet üdvösségem. *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2,8-9)* Ajándék, amit nem érdemlek, de elfogadhatom. Meg akartam ne-

vezni minden bűnömet, és ott akartam hagyni az összeset, ami eszembe jutott, imádságban a keresztnél. Az okkult dolgokat is letettem, mert a Sátán homályosítja istenképünket, hitünket, ha ezen dolgok hatása alatt vagyunk.

Örültem és hála volt a szívemben, hogy Jézus nem mondott le rólam. Szólt, küldött embereket mellém, akik által formált. Szerepeme és hűsége végtelen.

A megtérésem utáni istentiszteletre örömmel jöttem. Vajon mit ígér vagy üzen nekem az Úr? Hát nagy meglepetésemre az újjászületett ember felelősségéről volt szó. Elszégyelltem magam, hiszen Isten üdvösséget ígér, a Vele való Örök együttlétet, és Szentlelke által azt, hogy mindig velünk lesz. Helyem van a Mennyben, mehetek az Atyához, Jézus átvette az én büntetésem. Kell ennél nagyobb ígértet? Azt hiszem, aligha. Ott kinyitotta a fülem és a szívem.

Itt nincs vége a történetnek. Nem dőlhetek önelégülten hátra, hogy a hitem magánügy. Kegyelem, hogy kaptam a hitet és az újjászületést, de másoknak is beszélnem kell Jézus szeretetéről. Ehhez alázatra és szeretetre van szükségem, amit az Úrtól kell elkérjek. Nem magamban kell bíznom, hanem Jézusra néznom. Ő mutat példát. A Biblián keresztül pedig a Mennyei Atyám szól hozzám minden nap. Bátorít, növeli hitem, tanít és formál.

Tudom, hogy a Sátán még sokszor fog meggyengíteni, és talán a hitem is alább fog hagyni, de eszembe fog jutni a 103. zsoltár, amit tiszteletes asszonytól kaptam a beszélgetésünk után:

„Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Egyedül csak Ő méltó rá, hogy áldjuk a nevét.

Így csatlakoztam az imakörhöz is, amikor egy testvérem hívott. Miközben emlékeztem magam rá, hogy ki az én Uram – Szabadító, Gyógyító, Kegyelemmel teljes, Terem-

tő, Örök Szeretet, Hűséges és még sorolhatnánk, addig növekedni és erősödni tud a hitem benne.

És az is feladatunk, hogy „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Konfirmációs fogalmazások

Ágoston Csaba vagyok. Ebben a templomban keresztelt meg Győző bácsi, és 4 évig a Száz Juhocska Református Óvodába jártam, ahol nagyon megszerettem az óvónéniket, sok barátom lett, és ahová az iskolai éveimben még sokszor visszavágytam.

Kiskoromban profi focista akartam lenni. Nagyjából 10 éves koromban volt egy mara-dandó sérülésem, ami miatt majdnem teljesen abba kellett hagynom a focit. Eleinte nagyon mérges voltam, de azóta rájöttem, hogy Isten egy másik útra akar terelni, így akar új célokat adni.

Az Ökumenikus Általános Iskolában az iskolai hittanórákon sokat rosszgokodtam, ezúton is szeretnék bocsánatot kérni Xénia nénitől. 7. osztályban Rita néni tartotta az órákat, és elkezdtünk Győző bácsihoz kátéórákra járni. Szívesen jártam, mert szerettem ezeket az alkalmakat, és tudtam, hogy így egyre közelebb kerülök Istenhez.

A konfirmációval az Istennel való kapcsolatomat szeretném megerősíteni!

Ambrus Ádám

Keresztény családba születtem, így még csecsemőkoromban megkereszteltek. A Száz Juhocska Óvodába írtak be a szüleim, hogy már ott megismerjem Isten történeteit. Ezek után az ÖKU-ban tanultam, ahol az évek során egyre jobban megismertem Őt.

De ami igazán közel vitt Istenhez, azok a nyári táborok voltak, amin a gyülekezetben voltam. Egy ilyen tábor alatt fogadtam meg, hogy amennyire csak tudom, Istent fogom követni. Azóta is próbálom magamat ehhez

az ígéretemhez tartani.

Az életem során nekem is sok nehézségem volt, mint mindenki másnak, de Isten mindig segített nekem Igéi által. Szólt hozzám, ezért mindig le tudtam győzni a rám nehezedő súlyokat.

Hogy miért szeretnék konfirmálni?

Mert így még kevésbé veszek el a világ sötétségében, és ezáltal még jobban megerősíthetem az Istennel való kapcsolatomat.

Balogh Norbert vagyok, 14 éve, óvodáskorom óta járok hittanra. Mindig nagyon kedves és türelmes hitoktatók vettek körül, régen Erzsi néni és Xénia néni, jelenleg pedig Rita. A türelmükre szükség is volt, mert régen sajnos csak szórakozni jártam, és nem figyeltem oda hittanórákon, amit mostanság bántam meg, mert rájöttem, hogy sok-sok érdekes, illetve izgalmas történetből kimaradtam, ami miatt csak magamat okolhatom. Továbbá rendszeresen járunk templomba a családommal, amit az idő múlásával egyre inkább megszerettem, mert régebben nem értettem meg, mit is jelent az, hogy mi ott vagyunk és hallhatjuk az Igét.

Azóta fordult át bennem valami, mióta járhatok kátéra, bár az elején annak is inkább a szórakozás volt a lényege, de szerintem pont emiatt szerettem meg ezeket az órákat. Sok történetet és tapasztalatot hallhattam Győző bácsitól. Illetőleg sokat kérdezhettünk, és válaszokat kaptunk azokra, amikben nem voltunk biztosak, és így sok mindent megértettünk. Majd a fejemben még mindig az volt, hogy járunk templomba, hittanra, imádkozunk, kátéra is járok, de nem éreztem szorosabb köteleket, és hogy nekem szükségem lenne Istenre. De utána jött a felvételi időszak, és akkor sokat imádkoztam, hogy segítsen a tanulásban, és hogy a lehető legjobban sikerüljön a felvételem, és hogy ne is oda kerüljek, ahova szeretnék, hanem ami nekem a legjobb lesz, akármennyire nem is tetszik az elején. Ilyenkor jöttem rá, hogy Isten tényleg megsegít. Plusz Győző bácsi egyszer

azt mondta nekünk, hogyha Isten hétből hat napon megsegít, illetve meghallgat minket, akkor mi pedig tiszteljük meg Őt, hogy a hetedikén megszenteljük a hetet és a nyugalom napját. Ilyenkor tényleg megértettem, hogy mi is a legfőbb lényege a templomba járásnak. Azóta szívesebben megyek templomba, és a kátéórákat is még jobban megszerettem. Ráadásul a hittan- és kátéórák, ha odafigyelünk és megértjük a dolgokat, akkor is szórakozás, és mindig jó a hangulat.

Szóval nekem ez az időszak egy nagy löketet jelentett, hogy a bizonyágtételt tiszta szívvel élhessem át. Illetve rengeteget tanultam, és az egy-két évvel ezelőtti tudásom összehasonlíthatatlan ahhoz képest, amit most tudok, és ez a szóbeli felvételemnek is köszönhető, mivel egy szintén református iskolában szeretném folytatni a tanulmányaimat, mert most már egyre fontosabb számomra a hitélet.

Hiszem, hogy örömteli és hasznos időszak volt ez az életemben, illetve hálás vagyok a

szüleimnek és Győző bácsinak, hogy biztattott, hogy adjunk mégis hálát a szüleinknek, hogy elindítottak ezen az úton, mikor megkereszteltek minket, úgyhogy nagyon boldog vagyok, hogy most itt állhatok.

Bildhauer Szofi

Szüleim fontosnak tartották, hogy keresztyén iskolába járjak, ezért iskolás éveimet a Fóti Ökumenikus Általános Iskolában, mai nevén a Szent Ágoston Keresztyén Általános Iskolában kezdtem. Ott minden hétfő reggel áhítattal kezdtük a hetet. Rendszeresen jártam hittanórákra is, ahol jobban megismerkedtem a Biblia tanításaival. Nyaranta rendszeresen részt vettem az 5 napos gyülekezeti hittantáborban. Itt mindig közelebb kerültem az Úrhoz, és megtapasztaltam Jézus szeretetét. Azt is megtanultam, hogy nem földi kincseket kell gyűjteni, hanem a mennyei kincsek sokkal fontosabbak, azokkal érdemes foglalkozni.

A kátéórákon megértettem, hogy mindannyian bűnösnek születünk, önmagunktól nem

tudunk jók lenni, bármennyire is próbálkozunk, nem fog sikerülni.

Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, az én bűneimért is. A kereszthalálával megváltott minket, az Ő vére mos minket tisztára. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-
szülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne
vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)*
Mindig kérem a segítségét, hogy vezessen az Ő útján.

Hálás vagyok, hogy a felvételi időszakban is mellettem volt, átsegített a nehézségeken, és szeptemberben újra keresztyén iskolában, református gimnáziumban folytathatom a tanulmányaimat. Bízom benne, hogy ott is egyengetni fogja a lépéseimet.

Pfeiffer Nóra vagyok. 2009. október 3-án szüleim úgy döntöttek, hogy megkereszteltetnek, ezzel elindultam a keresztyénység útján. Ezután szüleimnek egyértelmű volt, hogy a Száz Juhocska Református Óvodába járjak. Családom számára továbbra is fontos volt az, hogy egyházi neveltetést kapjak, így ismeretlenül is, de Istenre bízva jelentkezünk a veresegyházi Kálvin Téri Református Iskolába, ahová végül felvettek.

Hiszem, hogy Istennek itt terve volt velem. 8 éven keresztül elég sok nehézségen és próbákon kellett keresztülmennem.

Számomra a legmeghatározóbb, és komoly változást hozott az életembe a 7. osztály. Szeptemberben már olyan dolgokkal kellett szembenéznem, ami megrázott. Egy olyan levelet kaptam valakitől az iskolában, amiről a mai napig nem tudom, hogy miért és kitől, de sértő és megalázó volt. A történetek után nem érdekeltek és nem is érintettek meg az áhítatok, és az imák se voltak fontosak már annyira számomra. Viszont voltak mellettem emberek, akik átsegítettek ezen a helyzeten. A beszélgetések és az imák után ki tudtam lépni ebből a gödörből.

A 7. év végén egy újabb fájdalom ért minket, hiszen egy közeli ismerősünket veszítettük el. Nagy űrt hagyott ez a veszteség. Később

családilag megértettük, hogy ez az ismerősünk jó kezekben van, és már tudtam újra mosolyogni.

Akkor jött a következő csapás. A nagypapámat is elveszítettük, aki mindig büszke volt unokáira, és segített családjának minden körülmények között. Nem fogtam fel, hogy mindez megtörténhet velem. Ezek után a sértettségeimet és fájdalmaimat másokon vezetem le, sokszor már elviselhetetlenül viselkedtem. Mindezek után már kezdtem észrevenni magam, hogy én nem ilyen voltam régen. Kértem Istent, hogy segítsen változtatni a viselkedésemen, ami nem egyszerű, és a mai napig szenvedek ezzel.

Ez a tanév a továbbtanulásról szólt. Probára volt téve a hitem, hiszen sokszor nem a legjobban alakult minden. Sok munkát fektettem bele, rengeteg felkészítőre jártam, és koncentráltam a jegyeimre, hogy jók legyenek a hozott pontjaim. Mégis sikerült elizgulnom az írásbelit, és egyáltalán nem voltam meglepődve a pontjaimmal, teljesen kétségbeestem. Sokszor nem láttam az alagút végét, és egyre inkább nem hittem azt, hogy felvesznek álmaim iskolájába. De tudtam, hogy hinneem kell, és Isten a számomra legjobb helyen fog elhelyezni, és ez az Ige jött elém: *„Bölccsé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” (Zsolt 32,8)*

Ezek után képes voltam Istenre bízni ezt a dolgot és elengedtem. Úgy voltam vele, hogy ahova felvesznek, ott lesz a helyem. És végül felvettek az elképzelt gimnáziumba.

Igaz, mindig el tudtam mondani, hogy keresztyén lány vagyok és hiszek Istenben, de a történetek után értettem meg ennek a lényegét, és megtapasztaltam, hogy Isten sosem hagy el.

Számomra egy kedves és fontos Igével szeretném lezárni:

„Aki él és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,26)

Rosental Ruben

Református keresztény családba születtem, és már az óvodától kezdve hallottam történeteket Istenről. Ekkor még azonban nem tudtam megérteni, hogy milyen hatalmas is az Úr. Tudtam kívülről a legtöbb ott tanult bibliai történetet, de fogalmam sem volt arról, hogy miért is tette mindezt Isten. Hogy miért teremtette meg a világot, és miért segített az embereknek. Ezért az óvoda utáni években igencsak letértem a vallásos útról. Úgy gondoltam, nem érdemes egy olyan dologra szánnom az időmet, amit nem is értek teljesen. Igaz, hogyha valamelyik családtagom megkért, hogy kísérjem el a templomba, megtettem, de nem érdekelt az istentisztelet sem. Az utóbbi időkben azonban a továbbtanulás miatt sokat kellett gondolkodnom az életemen, és természetesen itt eszembe jutott Isten is. Egyetlen kérdés volt, ami nagyon érdekelt a vallással kapcsolatban: Isten teremtette az embert, vagy az ember teremtette Istent? Rengeteget foglalkoztam magamban ezzel, de a válasz közelébe se tudtam jutni magamtól.

Egyszer, egy szokásos szerdai hittanórán a helyi lelkész, Győző bácsi megkért, hogy járjak el kátéra. Mindig nagyon kedveltem őt. Úgy gondoltam, egy jó ember, mert mindenkiel megismerteti az Urat, akit imád. Ez egy igazán becsületes dolog szerintem. Először nem nagyon szerettem volna kátéra járni, de úgy gondoltam, tőle kaphatnám a lehető legpontosabb válaszokat az Istennel kapcsolatos kérdéseimre. Pár alkalom után már minden világos volt számomra. Végre megismertem az Urat. Imádni kezdtem Jézus Krisztust, és minden nap többször imádkoztam, hogy bocsássa meg az addig elkövetett bűnemet. Azért is hozzá fohászkodtam, hogy segítsen a jövőmben, és hogy jobb ember legyek. Tudom, hogy Isten számára nincsen lehetetlen, azonban ehhez nekem is hozzá kell tennem. Minden nap igyekszem tisztelettel beszélni a szüleimmel és tanárámmal, valamint mindig alázatos lenni Jézus

Krisztussal.

Úgy gondoltam régen, hogy a Tízparancsolat egy kötelezően betartandó dolog, aminél Isten szigorúan bünteti azt, ha valaki megszegi. A kátén ez teljesen átértelmeződött számomra. Úgy gondolom, hogy aki tényleg szereti Istent, az mindent megtesz, hogy betartsa. Nem azért éli életét eszerint, mert fél az Úr haragjától, hanem mert imádjá az Urat és akármit megtenne érte.

Steiner Sára

Istennek szép terve velem, hogy a megszületésem óta Ő a mindennapjaim része. Megtért szülők, nagyszülő, dédszülő, keresztény óvoda, keresztény iskola, gyülekezet közelségében nevelkedek. Otthon sokat beszélgetünk Istenről, imádkozunk, énekelünk. Annak is örülök, hogy református vagyok.

Harc volt az életemben, hogy szüleim elváltak, és apukám a buddhista vallással ismertette meg: meditálás, csillagjegyek, szimbólumok. Az évek során megtanultam Jézussal ezek felett győzedelmeskedni, hogy ne legyenek rám hatással.

Harmadik osztályos koromban egy este anyukám segítségével, együtt imádkozva átadtam az életemet Istennek. Nem mertem elaludni aznap este, mert annyira éreztem Isten közelségét. Nem akartam nem Rá gondolni. Emlékszem, hogy többször is bocsánatot kértem, hogy most aludni fogok. Főleg kislányként, de igazából a mai napig elszomorít Jézus keresztre feszítése, szenvedése, fájdalma. Még akkor is, hogy tudom, mindent értem tette szeretetből. Bár igazából pont ezért fáj annyira.

Rita néni hittan órái és Győző bácsi kátéi sokat jelentettek nekem. Nagyon örülök annak is, hogy református gimnáziumba vettek fel. Hálás vagyok Istennek, hogy most itt állhatok a templom közepén és konfirmálok. Érzem és tudom, hogy Istennek tervei vannak velem, szeretném ezeket megérteni és továbbra is az Ő útján hálás szívvel járni.

Tóth Dávid

Az én történetem a Megváltómmal

Kimondhatatlanul hálás vagyok és meg szeretném köszönni Istennek, hogy pont ebbe a keresztyén családba szánt engem. Sokszor belegondolok, hogy milyen szerencsés is vagyok, hiszen ennél támogatóbb és szeretőbb családot nem is tudna kívánni az emberfia.

Már egészen kisbaba koromban megkereszteltettek a szüleim, mellyel elindítottak egy olyan úton, amely az egész életem során gyümölcsözni fog. Gyermekként elkezdhettem megismerkedni Jézussal és tanításaival a Száz Juhocska Református Óvodában a játékos áhítat foglalkozásokon. Megtanított minket Zsuzsi néni és Erika néni imádkozni, arra az esetre, ha beszélni szeretnénk Vele. Akkor még úgy tekintettem Istenre, mint egy fő pártfogóra, aki mindig ott van, bármi ér engem, és mindent elmondhatok neki. Azonban ahogy múlt az idő, rájöttem, hogy itt sokkal többről van szó. Elkezdtem tanulni az ÖKU-ban, ahol minden héten voltak érdekes hit-tanórák. Egyre több bibliai történettel és tanítással ismerkedtem meg. Rájöttem, hogy reformátusnak nemcsak a templomban, hanem a mindennapokban is tudni kell lenni és aszerint élni. Amióta erre törekszem, a dolgaim szépen rendeződnek, még ha alkalomadtán el is botlok ebben. Istennel minden nap beszélgetek többször is, és sokszor van, amikor Ő szól hozzám a lelkiismeretem hangjaként. Érzem a jelenlétét, és ott van velem minden helyzetben, még akkor is, amikor nem kérem, hogy segítsen meg. Megesik, hogy történik valami, amire nem találok észszerű magyarázatot és negatívan érint, de eszembe jut, hogy minden úgy történik, ahogy Isten akarja, ezért nem lesz bántódásom. Számomra az a különleges, hogy éppen foglalkozom valamivel és ahhoz kapcsolódóan be-beugrik egy igeszakasz, ebből is tudom, hogy Isten mindig velem van, és figyelmeztet, hogy mi a helyes és hogyan cselekedjek. Segít, hogy jobb emberré váljak, és

pozitívabb rétegét képezzem a társadalomnak. Elképesztően boldogító, hogy ma meg erősíthetem a hitem Mellette, és Hozzá tarthatom. Ugyanakkor sajnálom azokat, akik még nem lelték fel Őt, vagy csak szimplán nem akarják elfogadni. Nem is bírják elképzelni, miből maradnak ki.

Ami rengeteg kérdésemet és gondolatomat letisztázta mindemellett, azok a kátéórák Győző bácsival. Igazán meg szeretném neki köszönni, hogy felkészített, és azt, hogy barátaimmal mindig várhattuk az elbeszélgetést, mivel annyira élveztük. Segített jobban megismerni a Megváltót, és egy részletesebb képet alkotni az Igéjének üzeneteiről. Ezek tudatában és hitében azért szeretnék konfirmálni, hogy mélyítsem a kapcsolatomat a Jóistennel, ki alkotott és formázott máig és ezentúl, és hogy részesülhessek az Általa készített ezernyi csodában, amely még felfedezésre vár. Mert úgy gondolom, hogy azért küldött engem és még sokakat a Földre, hogy magasztaljuk és terjesszük az Ő Igéjét. Jézus mondja: „*Nem hagylak titeket árván, eljövők hozzátok.*” (Jn 14,18)

5 Napos Klub

Ebben a táborban nagyon sok mindent lehet szerezni csupán 5 nap alatt: új barátokat, új élményeket, sok új ismeretet. Rengeteg olyan dolgot tanulhattunk meg a világról, az emberekről, a Bibliáról, de legfőképpen Istenről, amikről még soha nem is hallottunk. A segítők, vezetők nagyon sokat dolgoztak azért, hogy számunkra élvezetessé tegyék ezt a hetet. Idén a királyokkal foglalkoztunk, ami egy nagyon érdekes téma volt. Minden napot egy finom, kiadós reggelivel indítottunk. Ezután kint, a leander bokroknál összegyűltünk, és együtt bementünk a templomba, hogy egy szűk félórát énekeljünk Melinda nénivel, aki sok remek dalt mutatott és tanított meg nekünk. Mikor az éneklést befejeztük, valamelyik felnőtt önkéntes az

által kiválasztott bibliai királyról mesélt nekünk, és mindig hozott magával egy új aranymondást is, amit aztán együtt megtanultunk. Ezután mi, felsősök, átmentünk a Szent Ágoston sulí öregfalusi tagozatának tornatermébe, és sokat játszottunk, ismerkedtünk Rita néni, Géza bácsi és Judit néni vezetésével. Nagyon jól éreztük magunkat, ezért gyorsan eltelt ez a rövid idő. Ezt követően jött a csoportos kézmosás, mosdózás, majd összegyűltünk a leanderekhez közel (hol máshol), és elindultunk a Gyermekvárosba ebédelni. Az ebéd sok résztvevőnek ízlett, az ülésrend is legtöbb esetben megfelelt, de ha számunkra nem annyira ismerős társaságba keveredtünk, akkor is jól éreztük magunkat, mivel új gyerekeket ismerhettünk meg. Ezután visszaindultunk a leanderekhez, és sokszor valamilyen finomság következett. Mikor befejeztük az evést, lehetett menni kajakómázni, focizni, csocsózni, makraméz-

ni, ping-pongozni vagy bármi mást csinálni, amit megengedtek. Mi, felsősök, negyed háromkor megint átsétáltunk a tornaterembe, és pár csoportos játék után megkezdtük a nap komolyabb részét. Beszélgettünk az adott témáról, közben pedig megismerkedtünk a dráma műfajával. Ezt is nagyon élveztük, de sajnos elég gyorsan eltelt ez a szűk másfél óra is. Következett az uzsonna, ami mindig meglepetés volt számunkra. Volt, amikor gyümölcsöt, máskor sütit vagy szendvicseket kaptunk. Mikor befejeztük, felmentünk a nagyterembe, és játék, kézműveskedés vagy éppen takarítás közben vártuk (vagy nem vártuk), hogy jöjjenek értünk.

A pénteki program is nagyon érdekes, és szó szerint színes volt, mivel a kicsik pólót is festettek. Az ebéd egy igazi királyi lakoma volt, nagyon finom pitákkal és különféle bibliai finomságokkal.

Elég szomorú volt a társaság, amikor az utol-

só nap is véget ért, de rengeteg új emlékekkel, boldogan tértünk haza, mivel tudtuk, hogy jövőre is részt vehetünk ezen a szuper héten.

Major Dóra

Királytábor imádságok

Drága Istenünk!

Köszönjük, hogy ebben a táborban megint többet tudtunk meg Rólad!

Köszönjük, hogy megtudtuk, hogy Te teremtetted minket, és ezért semmi ajándékot nem vársz tőlünk, hanem hogy higgyünk

Benned és engedelmeskedjünk Neked.

Az is jó volt, hogy megtanultunk csapatmunkában játszani!

Én eddig azt hittem, hogy úgy kell tökéletesnek lennem, ha mindenkinek megfelelek, de ebben a táborban megértettem, hogy nem kell mindenkinek megfelelnem, csak Neked.

És köszönjük a finom ételeket is!

Hálásak vagyunk még a szép énekekért is!

Most tudtam meg, hogy Isten annyira szerette ezt a világot, hogy az egyszülött Fiát adta értünk, hogy megbocsássa a bűneinket.

ket.

Ebben a táborban azt is megtanulhattuk, hogy Téged kell szeretni Istenünk, nem a bálványokat!

És köszönjük, hogy arra tanítasz, hogy ne tartsunk otthon bálványokat!

És azt is megtudtuk, hogy ne higgyünk abban, hogy a bálványok előtt le kell borulni. Köszönjük az érdekes missziós történetet, amiből megtudtuk, hogy vannak olyan népek, akik nem hallottak Istenről, csak a bálványokról.

Köszönjük, hogy a missziós történetből azt is megtudtuk, hogy soha nem szabad földelni, mert Te mindig megőrzöl minket.

És hogy mindig velünk vagy és kész vagy segíteni, ha bajban vagyunk, és imádkozunk Hozzád!

Köszönjük, hogy tanulhattunk arról, hogy mit csináljunk, és mit ne csináljunk!

Azt is megértettük, hogy Te azt kéred, hogy hirdessük a nevedet és a dicsőségedet másoknak.

Amen!

Drága Urunk!

Köszönjük ezt a hetet Neked!

Köszönjük, hogy részt vehettünk ebben a táborban!

Csodálatos élményeket szereztünk, és köszönjük, hogy mindezt megadtad nekünk, Istenünk!

Köszönjük a csoportos beszélgetéseket, ahol megbeszélhettük a legfontosabb dolgokat, és azokat is, amiket nem értünk!

Köszönjük, hogy sok régi ovis társunk is itt lehetett, és együtt tanulhattunk a királyokról!

Köszönjük, hogy tanulhattunk a hibáinkról, a bűneinkről és arról is, hogy Te vagy a megoldás! Köszönjük a szereteted, és a sok ajándékot, amit adtál nekünk!

Amen!

Gyerekszáj

Óvónő leül ebédelni a 3 évesek asztalához:

Jó étvágyat! Jöhetek ide?

Semmi válasz.

Nem jó, ha idejövök??

Márk: Nekem jó!

Ki kér barna banánt?

Noel: Én csak a sárgáját szeretem!

Óvónő dicsér(ni szeretne):

Micsoda cicanadrágod van!

Dorka: Ez nem cicanadrág, ez kutyanadrág! Generációs különbség...

(kutyamintás volt...)

Óvónő égdörgéskor előveszi antik szóhasználatát:

Halljátok? Tologatják odafent a bútorokat!...

Máté: Én nem hallottam. Csak azt hallottam, hogy dörög az ég.

3 évesek ebéd közben:

Óvónő: Ne butáskodjatok az asztalnál!

Dorottya: Nem én csináltam először!

(Inkább) Név nélkül...

Óvónő: Hm, de jó illatod van!

Gyerek: Tegnap fürödtem!

Óvónő: Mindennap szoktál fürdeni?

Gyerek: Nem. De hétfvégén kétszer!

Léna lelkesen mesél:

Van egy jó mese! A címe:

Két kis dínó a zsírkrétakorban!

Gombai Borika néni története - 3. rész

Akkor kezdődött az én betegségem. Bekerülve a Rókus Kórházba vizsgálatok sorozata alapján közölték velem, hogy a szívem beteg. Huszonegy napot töltöttem a kórházban teljesen hitetlenek között. Isten tágas teret adott, hogy bizonyosságot tehessek Jézusról. Kértem imádságban, hogy segítsen. Éjjel egy beteget hoztak be. Reggel felém nyújtotta a kezét és kérdezte, honnan jöttem. Mondtam, föti vagyok. Ő is bemutatkozott: szatmárcsekei vagyok, de Csömörön lakunk. Beszélgetés közben kiderült, hogy mind a ketten reformátusok vagyunk. Megváltozott a kórterem légköre, már ketten voltunk hitben járók. Együtt imádkoztunk, hogy minél többen ismerjék meg Jézust. Átvittek mentővel a Városmajori Kórházba, ahol megkaptam a szíverősítőt, mozgó kis műszert. Ennek már 11 éve. Isten nem hagyott magamra, mert még terve volt velem. Rásegített a keskeny útra, amit több éven keresztül kerestem.

Amióta hitre jutottam, az volt a vágyam, hogy Istennek szolgáljak. Szolgálataim közül eszembe jutottak az EMO-val, az Evangéliumot Minden Otthonba Misszióval szerzett élményeim. Ez 1993-ban volt. Kisalagon kaptunk ketten egy utcát. Volt, aki várt, de volt, aki elutasított. Nem felejttem el azt a fiatalembert, aki nem nyitott ajtót. Bedobtunk neki egy cédulát, hogy kik vagyunk és miért jöttünk. Visszafelé jöttünk a másik oldalon, és ő várt a kapuban. Ő is bemutatkozott, ki ő. Megfordulva a kabátja hátán egy nagy sátnópofa volt. Tiszteletes úrnak elmondtuk, felkereste őt, nagyon sok munkája volt, hogy rendbe tegye ennek az embernek az életét Isten segítségével. Ez az ember azóta templomba járó lett, és ha jól tudom, Jézus követője.

Szeretném megköszönni a háziorvosunknak, Albert doktor úrnak, szeretetből fakadó mun-

káját, aki mindenben a segítségünkre volt a nehéz napokban. Segítse Isten, hogy még sok testi és lelki beteget tudjon gyógyítani, családjával együtt.

Most, így megöregedve a halláscsökkenés az, ami el akarja venni a figyelmemet Jézusról. Istennek hála, hogy még tudok Igét olvasni, másokért és magamért imádkozni, Isten elé állni. És ne keseregjek azon, ami eddig jól működött, örömet adott és most nem működik jól. Isten Igéje megtanított arra, hogy nem az a fontos, meddig élek, hanem hogyan élek, mivé formálódtam Jézus lábainál.

Isten ajándéka számomra a kis dédunoka, aki naponként felvidít és örömet ad életemnek.

Életem alkonyán

Szép, hosszú élettel ajándékozott meg Isten. Az idő múlik, és ezt nem vettem észre a sok munka közben. Engedetlenségeim és botladozásaim között sem hagytam el az Úr. Szeretetével támogatott, és figyelmeztetett Igéjén keresztül. Vigyázz, még kaptál időt, de nem tudod, meddig! A *Máté 25,13* figyelmeztet arra, hogy „*Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!*”, amelyben az Emberfia eljön.

Eszembe jutott egy eset, amikor Trembulyákné Juliskát voltunk látogatni Veresegyházon Tóthné Katikával. Hazafelé jövet beszélgettünk az Igéről. Mondtam neki, hogy temetésen voltam és úgy megfogott egy Ige, ami ott hangzott, de nem tudom, hol van megírva: *Tervezgetünk, hogy holnap ide, vagy oda elmegyünk, de nem tudjátok, mit hoz a holnap*. Akkor felállt egy férfi és elénk tette a Bibliát a vonaton, amelyből kikereste az említett igehelyet, a *Jakab 4,13-14*-et. Kérdeztük: ki maga? Azt felelte: a veresegyházi református lelkész.

Már gyerekkoromban is így gondoltam, és ha visszatekintek így idősedd fejjel, csak azt tudom megerősíteni, hogy jó az Úr. Közben arra gondolok: meddig még, Uram? Kaphatok vagy adhatok még ajándékot? Vagy má-

sok fognak gondoskodni rólam? Isten ajándéka az életem, ezért örülhetek, hogy élek. Egyszer vége lesz a földi vándorlásnak, és vár az örök hazám. Az idő múlik, az életem ideje is múlik. Elmúlt a tegnapi, elmúlt megint egy év, és még én itt vagyok Isten kegyelméből. Áldott legyen a szent neve. Apai nagymamám is sokat beszélt Jézusról, ő evangélikus volt. Megmaradt bennem egy ének, amit tanított, így hangzott:

**„Áldó hatalmak oltalmába rejtve
Csak várjuk békén mindazt, ami jó.
Mert Isten őriz híven reggel, este,
Ő hű lesz, bármit hozzon a jövő.”**

Köszönöm, hogy odaadta értem is Fiát, az Úr Jézust, hogy örök életem legyen. Örömmel mondhatom, hogy sokat várt rám az Úr, de nem mondott le rólam. Nem az a fontos, hogy az ember mennyire öreg, hanem az, hogy miképpen öregszik meg.

Jó, hogy tudhatom Igéjéből, mit mond Isten: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a Te hűséged!” (JSir 3,22-23)

„Fáradtan, bűnbe veszve járam az életet,
Hogy megtalált a Pásztor, s nyájához vezetett.
Jól látták ezt az angyalok, s Nevét dicsérve zeng dalok:
Kéz, amely kerestél, szív, amely szeretéll,
Vér, mely eltörölted bűnömet,
Mindörökre áldva legyetek!

Mig borral és olajjal kimosta sok sebem,
Fülembe ezt susogta: „Enyém vagy, gyermekem!”
Sosem hallék edesb zenét, szívem hálával megtelék.
Kéz, amely kerestél...

Lábán kezén mutatta saját sok sebhelyét,
S kemény, szűrő tövissel körített szent fejét.
Úgy megragadta lelkemet, hogy értem annyit szenvedett.
Kéz, amely kerestél...

Azóta Véle járok, szívem csak Néki él.
Csodás lényét megértem Szentlelke fényinél.
Örök élttem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét.
Kéz, amely kerestél...

S szívem bár napról napra az Úrban megpihen,
Az órát várva várom, amelyben megjelen.
És elviszi felhőkön át elkészített menyasszonyát.
Kéz, amely kerestél, szív, amely szeretéll,
Vér, mely eltörölted bűnömet,
Mindörökre áldva legyetek!”

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért;
- a keresztkérdések sorozatért, ébredésért, újlulásért, nyári táborokért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi, mogyoródi gyülekezetben az új lelkipásztorért;
- az esküvőkért, a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a keresztlőkért, a keresztlős családokért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a háború okozta gazdasági válság enyhüléséért;
- a törökországi emberekért, akik a földrengés miatt mindenüket elveszítették.

örömHÍrLap
A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
 Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
 Tel.: (27) 632 540
 Mob.: (30) 638 4723
 www.fotiref.hu
 hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
 de. 9–12h és du. 14–18h között,
 valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
reformáció alkalmából jelenik meg.

A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.

Hogyan olvassuk a Bibliát?

Ne úgy, mint az újságot,
 Hanem mint egy hazuról érkezett
 kedves levelet.
 Drága, érett gyümölcsseit szüreteljed le.
 Ígéreteit tekintsd kitöltetlen csekknek,
 váltsd bel!
 Imádságait mondd el szívből te is.
 Kérjed Istent, hogy szent példaképeit
 valósítsa meg benned.
 Igazságait fogadd a szívedbe, hogy azok
 fénye ragyogja be mindennapi életedet.
 F. B. Meyer

FELHÍVÁS!

**Amennyiben banki átutalással
 juttat el adományt
 gyülekezetünk számára,
 kérjük, a közlemény rovatban
 tüntesse fel nevét, lakcímét és
 az adomány célját.**

Bankszámlaszámunk:

**Fót-Központi
 Református Egyházközség
 66000028 15408631**

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Péntek	16:00	Frissifi
	10:00	Imaóra
	18:00	Reflekt
Minden csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra

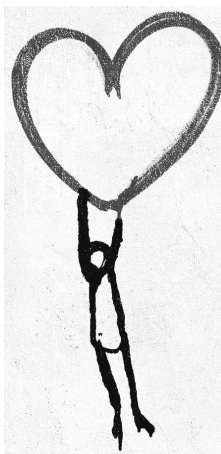
Énekkari próbák

Szólampróbák keddenként:

szoprán - 18:45	alt - 18:00
tenor - 19:30	basszus - 17:15
Összpróba:	szerda 18:30
Hálaénekkar próbája:	csütörtök 18:00

~ Különleges alkalmaink ~

Aug.	16-18. 18:30	Bűnbánati esték
	20. 10:00	Újkenyér - hálaadó istentisztelet úrvacsorával
Szept.	10. 10:00	Evangelizáció
	11-14. 18:30	Evangelizációs esték Szolgáló lelkész: Marco De Leeuw van Weenen
Október	29. 10:00	Reformáció - úrvacsorás istentisztelet
Okt. 30 - nov. 3.		Csendeshét Berekfürdön

Egy nap sem telhet el (F. L.)

Egy nap sem telhet el
 megbocsátás és bűnbocsánat nélkül.
 Sokképpen vétkezünk,
 napról-napra ránk tör az élet,
 magunk és mások vétkei
 zúzzák véresre koponyánkat,
 rossz szándékok és tévedések
 porában vakul a szemünk.
 Valaki mindig összeroskad,
 valami mindig összedől,
 s ki kell vakarni a szemétből,
 ki kell emelni a romokból
 naponta egymást, valakit
 (van-e olyan, ki sohse szédül?).
 Egy nap sem telhet el
 megbocsátás és bűnbocsánat nélkül.